

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Η ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ

Ο δεσμοφύλακας ξανάκλεισε την πόρτα της φυλακής πίσω από την κρήνη κόμησα Φαννύ ντ' Αβενάλ, που την είχαν συλλάβει...

— Γιατί όλα αυτά, Θεέ μου; Τι θέλεις από μένα; Μέσα στην αλλη, η Φαννύ είδε μια νέα που καταγινόταν να...

— Και τι κάνεις εκεί 'Αντοανέττα; — Σούτ!... τι ώρα είναι; 'Αν είναι πέντε, ο φίλος που ενάνω...

Και πιάνοντας τη Φαννύ από τη μέση την παρήγαγε ως την κάμαρη που είχε το κρεβάτι της...

'Απ' την άλλη μέρα, συμφώνησαν να πλένουν μαζί κάθε πρωί το πάτωμα της κάμαρής των. Τό βραδυνό φαι, που το σερβίριζες με τό σταγονό...

Θομήθηκε έκεινον που αγαπούσε και που ως τόσο δεν είχε γίνει δική του... 'Αντοανέττα, Σ' αυτή την πινακίδα διάβασε στίχους του...

— 'Εδώ, καρδιάς άθωος, που ή κανία δεν πέρασε ποτέ απ' τό μυαλό τους...

Είκοσι μέρες πέρασαν μονότονες. 'Η αλλη που οι φυλακισμένες έρχόντουσαν να ζητήσουν τη ζωική και τη σκιά...

— 'Εδώ, καρδιάς άθωος, που ή κανία δεν πέρασε ποτέ απ' τό μυαλό τους... Στείς, που σ' ένα πιά καλύτερο καιρό...

βάλαμο μίς στού τρέμου μας τά βάθη, είναι παρηγοριά μας στήν όδύνη. Στή σκιά της εύτυχής είχαμε γί ει.

'Η Φαννύ αφού διάβασε αυτούς τούς στίχους έμεινε σκεπτική. Ξαναθιμήθηκε τή ζωή της, τή γλυκειά και ήσυχη...

— Θεέ μου; Ξαναδός μου την έλπίδα. 'Εκείνη τή στιγμή άκουσε ένα έλαφρό περπάτημα.

— Πολίτης, τής ειπε τόμορφο κορίτσι, αύριο τό βράδυ ένας άνθρωπος που σ' αγαπά θα σε περιμένη στην πλατεία...

'Η Φαννύ έπιασε αυτά τά λόγια τές πιός τής φύσεως και τής άνοιξης. Μ' όλες τις δυνάμεις...

— Καλό μου παιδί, για ποιά λόγο άφοκίωναί έτσι σε μένα, που δεν με ξερείς;

— Γιατί, τής απ ντησε ή Ρόζα, γιατί ο καλός σας φίλος θα μου δώση άρκετα χρήματα...

— Γιατί ειπες πολύ μινιόν και γιατί ο καλός σας φίλος είναι πολύ λυπημένος μακριά σας.

'Η Φαννύ άπλωσε τό χέρι της για να πάρη τό πακέτο με τά ρούχα, που τής έδινε ή Ρόζα.

— Ρόζα, ξέρεις ότι σε περιμένει ο θάνατος αν άνακαλυφθούμε.

— 'Επειτα πειδ ήσυχη ξανάειπες; — Πολίτης, ο καλός σας φίλος ξέρει που θα με κρύψη.

— Δέν υπάρχει άσφαλές καταφύγιο στο Παρίσι. Σ' εύχαριστώ για την άφοσίωσή σου, Ρόζα, αλλά δε δέχομαι.

— Μα θα κατατομηθήτε, πολίτης, [και δε θα παντρευτώ τό Φλωρεντίνο!

— 'Ησύχασε, Ρόζα. Μπορώ να σου δώσω τά χρήματα, χωρίς να δεχτώ αυτό που μου προτεινής.

— 'Ω, όχ, Θεά ήταν κλεψιά. 'Η κόρη του δεσμοφύλακου παρεκάλεσε, λιέτεψε, έκλαψε πολύ.

'Εργοντίες κ' έπιασε τό φόρεμα τής Φαννύ. 'Η Φαννύ την άπομάκρυνε με τό χέρι κ' έστρεψε άλλου τό πρόσωπό της.

'Η νύχτα ήταν γελαστή κ' ή αύρες φυσούσαν. Τό δέντρο τών φυλακισμένων σαλεύοντας τά μυρμηγκία του κλαδία, έρχινε τά όχρα του λουλούδια στο κεφάλι του έκουσίω θύματος...

ANATOLE FRANCE

Από του προσηχούς φύλλου: Τό ύπεροχον και πρωτοτυπότατον διήγημα του κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

'Η ΜΙΚΡΗ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣΣΑ,, χάριν του «Μπουκέτου» γραφέν.

